

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 46. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm1183/facsimile.pdf (tilgået 02. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

evig fuldkommen, strap færdig, uforanderlig Gud nu nødes til at blande sig i den filosofiske Haandtering, for at forsvare al Tænknings Betingelse, Wisheden af Modsigelsens Grundfætning? Hvor er nu eders Stærkhindighed I Høivise! indsaae I ikke, at I undergravede Jert eget Hus, eller tænkte I, at Enhver som indsaae det, skulde være ligesom I? Galdt det Jer ikke ind, at den Modsigelse i Identiteten kunde engang saae i Sinde at aabenbare sig?

Dog vi vilde betænke dette lidt noiere, thi her gjaelder det, om Wisshed i nogenformhelt Sag er mulig. Staaer det ikke fast, at Noget ei under samme Betingelser kan være baade sandt og ikke sandt, da er al Erkiendelse aldeles umulig, ja ikke engang dette kan vi sige, thi det forudsætter samme Grundfætning, kort hvad der let indsees i Modsigelsens Grundfætning er al Tænknings nødvendige, uforanderlige Lov. Jeg er jeg, det er umiddelbar vist og saalidet heraf lader sig med Ret udlede hvad jeg er, saavist maa det være at jeg ikke er hvad jeg ikke er, ikke kan blive, hvad jeg ikke kan blive, og at altsaa den som paastaar det er en Logner og hans Tale Logn.

Modsigelsens Grundfætning er da visseelig ikke ufrugtbar, som nogle har meent, fordi den ikke kan bekræfte uden ved at nægte thi det er alt store Ting at vi tør sige frit: Wisshed er mulig, Sandt kan ikke være Logn, og Logn ikke Sandhed, fordi Sandhed er Sandhed og kan ikke blive Logn uden allerede at være det. Logn kan ikke blive Sand-

hed, thi den maatte da tilintetgjøre sig selv, erklære sig selv for Logn, være sig selv og ikke være det.

Det staaer altsaa fast, uroffelig som Tilværelsen, der er en i sit Væsen uophævelig Modfætning, som ei kan forsvinde i nogen Eenhed, ei opføre, saalange der er Bevidsthed og denne Modfætning er Sandhed og Logn. Sagen selv er saa uypaatvilelig, saa indlysende, at Man ikke kan finde Ord til at udtrykke det saa klart som Man ønskede, saa klart som Man ser det, og der opgaar et forunderligt skinnende Lys over den hele Tilværelse, som kaster sine Straaler ind i Lognens mørkeste Krog. Vi maa forundre os over, noget Hielik at have kunnet stude ved den Tale, at Ondt dog ikke kunde være noget for sig selv, men var kun en Nægtelse af det Gode, som om Modfætningen blev mindre streng, naar den oploste i den Modfætning som er den bestemteste, uforanderligste af alle, ja Roden til dem alle. Vi indsee nu hvorledes det kan og maa være vist, at der er kun een virkelig Begyndelse, men at det ligesaa vist er umuligt at Ondt og Godt kan i den have været forenede. I Begyndelsen var Sandhed, det kan vi sige med umiddelbar Wisshed, thi er der Sandhed til da maa den være evig, den kan ikke være blevet til, thi den maatte da være født af Lognen, men det er umuligt, thi Logn er jo ikke andet end en Nægtelse af Sandheden, Sandheden maatte da være til, før den kunde nægtes. Lognen kan ikke paa nogen Maade have været, være eller vorde Et med Sandheden; thi da maatte Sandheden nægte sig selv, være Logn, og da Logn

